

HISTORIA CHARSZNICY

Na przełomie wieków pojawia się w różnych dokumentach pod nazwą: Karsnicza, Carznica, Karznicza, Krzasnicza, Karzsnycza, Ccharsdnicza, Charstnicza, Charsznycza, Carsznica, Charznicza, Charsnicza, Garsnicze, Charcznicza, Charznycza, Karnica, Charsnica, Charschnicza, Carsznycza, Karsnycze, Harzsnicza, Kasznica.

Początki Charsznicy giną w mrokach dziejów. Dokładnej daty lokalizacji osady i jej założycieli nie ustalono. Istnieje niska zbieżność fonetyczna pomiędzy Harzniczą a horszem (niem.) – wytapiaczem dziegciu, między Krzasniczą a krzakami oraz Karsniczą a karczowiskiem, co zdaje się być możliwe z racji mnogości borów, "krzów" i lasów u zarania dziejów Charsznicy.

Wykopaliska archeologiczne potwierdziły fakt osadnictwa na ziemiach charsznickich w okresie epoki kamienia, mezolitu i neolitu. Zamieszkiwały je ludy ceramiki wstęgowej i pucharów lejowatych. Z epoki brązu pozostały ślady kultury mierzanowickiej, przeworskiej i łużyckiej. Widoczne są również wpływy cesarstwa rzymskiego.

CHARSZNICA	
1262 2 października	Pierwsza pisemna wzmianka o Charsznicy w bulli papieża Urbana IV dotycząca zatwierdzenia prawa poboru dziesięciny z Miechowa, Strzeżowa, Zagorzyc, Chyczy, Jaksic, Falniowa, Uniejowa, Charsznicy (de Karsnicza) , Skaryszewa, Kaliny, Zaborza, Chełma, Gobelcho i Kłaja w diecezji krakowskiej dla klasztoru Bożogrobców w Miechowie
1376 -1399	Właścicielem jest Mikołaj, Miczko Głąb z Charsznicy – syn Piotrasza zm.1399
1376 - 1409	Charsznica jest własnością szlachecką i należy do Piotra, Piotrka, Piotrasza – brata Jaszka z Charsznicy
1384	W księgach ziemskich jest zapis na rzecz kmieci: Mikołaja, Jana, Błażeja i Staszka
1384 – 1400	W dokumentach stwierdzających prawo do dóbr charsznickich pojawia się Klemens z Charsznicy , Kluczyc, i Kwiliny herbu Lis, syn Mściwoja z Kwiliny , podkomorzy krakowski, podczaszy królowej (1387 –99)
1384 -1400	Część Charsznicy jest we władaniu Stachny z Wojstawic – żony Mikołaja Głęba z Charsznicy , wdowy po nim (1399), która w roku 1400 poślubiła Mikołaja z Zaborza, siostry Wojstawa z Wojstawic
1385	Sąd w Książu: Mikołaj z Kuczkowa ma zapłacić karę XV w sprawie z Klemensem z Karsniczy o rów i pszczoły z wyjątkiem miodu, o 9 sk bezprawnie zabranych i o siano. Tego dnia, gdy był sąd, na termin przybył wysłannik Mikołaja oznajmiając, że jego pan jest chory, potem Klemens aresztował Mikołaja pijącego w Książu. Ponadto Mikołaj ma zapłacić karę XV przeciw kmieciom tegoż Klemensa z Kluczyc, których nieprawie oskarżał. Więcko – kmieć z Karsniczy, Piotrasz z Karsniczy przeciw Klemensowi z Karsniczy o dziedzinę. Klemens ma przedstawić sądowi dokument królewski. Andrzej z Karsniczy – syn Piotrka ma sprawę. Klemens z Karsniczy ma dać 7 grzywien pamiętnego za swoich kmieci w Kluczycach
1385 -1388	Trzykrotnie pojawia się zapis dotyczący Pełki – kmiecia
1385 -1409	Jan, Jaszek, syn Klemensa , brat Piotra ma prawo do ziemi
1386	Miczko z Karsniczy przeciw Jaszkwowi zw. Płaza o część Świętosława w Wierzchowisku. Franek z Makocic – domownik pana Jaszka przeciw Klemensowi z Karsniczy o 21 kop zboża i 6 groszy. Klemens z Karsniczy przeciw Piotraszowi z Karsniczy nie stawiał się w sądzie o część dziedziny i Piotrasz ją pozyskuje
1388	Klemens z Charsznicy (!) z synem Janem oddalają roszczenia Wojciecha z Czudca (pow. pilz.) o część dziedziny w Nienaszowie

1388 1389	11 kmięci z Charsznicy wystąpiło przeciw Piotrkowi z Charsznicy Piotrek z Karsniczy przeciw Pabianowi – kmięciowi o poranienie wołu, prosięcia i 3 świń, które okulał
1389	Kmięcie przekazują sprawę przeciw Piotrkowi z Charsznicy Ocie Tłustemu Piotrek z Charsznicy oddała roszczenia kmięcia o zboże, siano i inne sprawy
1390	Prepozyt miechowski Marcin przeciw Piotrkowi z Karsniczy i jego 3. synom Wroch z Wojsławic nie stawiał się przed sądem przeciw Mikołajowi z Charsznicy o kmięcia trzymanego bezprawnie przez 2 lata w 3 i pół grzywien, których od niego nie chciał odebrać Mikołaj z Charsznicy uwalnia Mikołaja Płazica z Sieciechowic ze sprawy o część dziedziny w Wierzchowisku
1392	Mikołaj ze Staszowa (pow. sandomierski) jako opiekun matki Nudki oznajmia, że udzieli Ziarnie satysfakcji z połowy dziedziny w Charsznicy , od czasu, jak objęła ją jego matka Sąd najwyższy prawa niemieckiego na zamku krakowskim nakazuje Cześnikowi królowej – Klemensowi z Kwiliny , prowadzącemu spór z Ziarną przedłożyć w terminie przywileje na sołectwo w Charsznicy . Tenże Klemens ma zadośćuczynić Ziarnie i jego braciom za wszystkie szkody na część sołectwa w Charsznicy Ziarno przeciw pani Staszowskiej o czynsz i korzyści z połowy sołectwa w Charsznicy "per 8 annons gui debebant provenisse in 4 expedicionibus"
1393	Mikołaj – syn pana Staszka ze Staszowa daje dług 10 grzywien Mikołajowi Ziarnie , połowę karczmy z czynszem 1 grzywiny aż do czasu spłaty długu Pani Staszowska – sołtyska z Charsznicy ma dać w terminie 20 grzywien Mikołajowi i Janowi z Charsznicy za służbę wojenną i obiady, które należą do sołectwa
1396	Pani Staszowska ze Staszowa może komukolwiek sprzedać część sołectwa w Charsznicy
1397	Sąd nadworny wyrokuje, że Agnieszka – wdowa po Stanisławie Ostaszowskim ze Staszowa może sprzedać lub posiadać pozyskaną na Mikołaju z Charsznicy połowę sołectwa w Charsznicy
1398 - 1400	Stachna – żona Mikołaja Głęba z Charsznicy Małgorzatą – wdową po Mikołaju Piątku z Wojsławic o dziedziny w Wojsławicach
1399	Jaszek z Raszkowa wystąpił przeciw Mikołajowi Głębiowi z Charsznicy ponieważ przekopał drogę meszną. Ciąż godzą się o drogę meszną z Charsznicy do Tczycy
1399	Świadkowie w sprawie Stachny – wdowy po Mikołaju Głębie z Charsznicy przeciw Piotrowi z Marcinowic zeznali, że Stachna wykupiła za swe pieniądze dziedziny swego męża w Charsznicy i sprowadziła tu bydło z Wojsławic
1400	Świadkowie Piotrasza z Charsznicy zeznają, że Stachna – wdowa po Miczku Głębie z Charsznicy nie wykupiła za swoje pieniądze z zastawu dziedziny Piotrasza Piotr z Marcinowic pozyskuje prawem 5 grzywien i wiard (?) na Stachnie – wdowie po Mikołaju Głębie z Charsznicy Stachna – wdowa po Mikołaju Głębie z Charsznicy , obecnie żona Mikołaja – dziedzica Zaborza przekazuje prowadzenie sprawy mężowi przeciw Piotraszowi z Charsznicy Kmięcie pani podczaszyny Elżbiety z Charsznicy zakładają sprawę Piotrasz z Charsznicy ma zapłacić w terminie 2 kopy i 6 grzywien groszy praskich Mikołajowi z Zaborza Stachna – wdowa po Mikołaju Głębie z Charsznicy przeciw Piotraszowi z Charsznicy o 20 grzywien długów Mikołaja 7) Małgorzata – żona Dziwisza z Wojsławic pozwskuje prawnie 60 grzywien

	<p>posagu i wiana na Stachnie – wdowie po Mikołaju Głąbie z Charsznicy, w których trzyma dziedzinę w Wojśławicach</p> <p>Stachna – wdowa po Mikołaju Głąbie z Charsznicy przeciw Piotraszowi z Charsznicy o 20 grzywien długów po mężu</p> <p>Stachna – wdowa po Miczku Głąbie z Charsznicy przeciw Pietraszowi z Charsznicy o czynsze, żyto, pszenicę, jęczmień, groch, owies, 7 krów, 8 świń i konia wartego 5 grzywien</p> <p>Pietrasz z Charsznicy pozyskuje świadectwem świadków na swej synowej Stachnie – wdowie po Mikołaju Głąbie z Charsznicy połowę dziedziny ojcowskiej w Charsznicy</p> <p>Pietrasz z Charsznicy ma dać w terminie 3 grzywiny synowej Stachnie, a ta ustąpi mu pół łana w Charsznicy, a jeśli jej nie da, wówczas ta będzie trzymać w zastawie pół łana</p> <p>Stachna – wdowa po Miczku zwanym Głęb z Charsznicy z Małgorzatą – żoną Dziwisza z Wojśławic o dziedzinę w Wojśławicach</p> <p>Mikołaj Zaborski obecnie z Charsznicy – pisarz ziemski krakowski przeciw kmieciom pani podczaszyny Elżbiety z Charsznicy o bezprawne wycięcie drzew i krzaków w jego dąbrowie należącej do Uniejowa</p>
1400 - 1419	Andrzej – archidiakon kurzelowski, dziedzic Charsznicy i Kwiliny, brat stryjeczny Pietrasza z Charsznicy
1401	Z podziału dóbr między Janem z Kwiliny i Elżbietą – wdową po Klemensie z Kwiliny i jej dziećmi – Janowi z Kwiliny przypada Kwilina, m. Kosów z połową pr. patronatu kościoła, Przełaj, Bolim (pow. Chęć.), Rogienice, Charsznica , Swojczany i siedlisko w Krakowie
1402	Piotrasz z Charsznicy zastawia za 35 grzywien Mikołajowi Ziarnie z Charsznicy całą swoją część w Charsznicy
1402 - 1430	Potwierdzenie własności – Mikołaj Ziarno z Charsznicy
1403	Mikołaj Ziarno z Charsznicy potwierdza, że jeśli Kachna – córka Stachny Głębowej wyjdzie za mąż bez jego zgody, wówczas utraci wszystkie dobra po ojcu. Kachna ustanawia swym prokuratorem Mikołaja z Owczar
1407	Jaszek – dziedzic Charsznicy zastawia za 5 grzywien bratu Piotrowi 1 ł. czyli kmiecia z Charsznicy
1408	Piotrasz z Charsznicy sprzedaje za 100 grzywien szer.(?) groszy Andrzejowi – archidiakonowi kurzelowskiemu całą dziedzinę w Charsznicy
1409	Jaszek z Charsznicy sprzedaje za 100 grzywien szer. (?) groszy i za dziedzinę zwaną Rożnica z prawem patronatu kościoła w Tczycy Janowi z Kwiliny całą część dziedziny w Charsznicy. Jego żona Elżbieta zrzeka się praw posagowych. Jan z Kwiliny Charsznicki zastawia za 30 grzywien półgr. Janowi alias Jaszowi ongiś z Charsznicy 2 łany osiadłe i 1 pusty w Swojczanach
1410	W księgach ziemskich figuruje Stachna – córka zmarłego Mikołaja z Charsznicy . Stachna – żona Mikołaja z Zaborza zeznaje, że Andrzej – archidiakon kurzelowski zapłacił jej 28 grzywien z tytułu posagu, który miała zapisany na Charsznicy . Kachna – córka zmarłego Mikołaja Głąba z Charsznicy sprzedaje za 200 grzywien półgr. Andrzejowi – archidiakonowi kurzelowskiemu całą część dziedziny w Charsznicy.
1410 - 1412	W księgach ziemskich widnieje Elżbieta – wdowa po Jaszku z Charsznicy
1411	Rola Cane – siedlisko Tatarowskie na ziemiach charsznickich
1411	Pan Kwiliński z Charsznicy (ongis Jan z Kwiliny) sprzedaje za 100 grzywien Andrzejowi – archidiakonowi kurzelowskiemu całą Rolę Can z łąkami i siedliskami Tatarowskimi i pół łana Kanka (Canconis) z Charsznicy

1412	Charsznica zarządza Janusz – brat Elżbiety z Charsznicy, wdowy po Janie. Elżbieta – wdowa po Jaszku z Charsznicy kupuje za 300 grzywien od Klemensa Konopki z Wolbromia sołectwo w Wierzbju.
1413	Katarzyna – córka Mikołaja Głęba z Charsznicy za zgodą męża – Mikołaja z Michałowa sprzedaje za 200 grzywien szer.(?) groszy Andrzejowi – archidiakonowi kurzelowskiemu całą część po ojcu i stryju w Charsznicy.
1415	Jan z Kwiliny ma sprawę z Andrzejem – archidiakonem kurzelowskim i jego bratankiem Mikołajem – sołtysem z Charsznicy
1417	Andrzej z Charsznicy kupuje za 15 grzywien od Jaszka z Tczycy 1 łan i płosę (plossa) roli w Tczycy
1418	W księgach ziemskich wpisana zostaje Dobrochna – wdowa po Piotrze z Charsznicy. Jan z Kwiliny Charsznicki wyznacza żonie – Jadwidze 400 grzywien posagu i wiana na całej części dziedziny w Charsznicy
1421 -1422	W księgach ziemskich zapisany jest Prandota z Charsznicy
1427	Mikołaj z Charsznicy, zwany Ziarno zastawia za 30 grzywien groszy krakowskich Franciszkowi z Kępia 3 kmieci w Tczycy.
1427 - 1428	W księgach ziemskich odnotowano miano Wojciech – domownik Mikołaja Ziarny z Charsznicy
1428	Właścicielką dóbr charsznickich jest Katarzyna – córka Mikołaja z Charsznicy
1429	Księgi ziemskie odnotowują miano Tomek z Pilczy (pow. chęc.) czyli Charsznicki
1430	Kmiecie z Charsznicy : Marcinek, Gomółka, Wancho, Malischa
1432 - 1441	Właścicielem Charsznicy jest Mikołaj Ziarno z Charsznicy
1434	Mikołaj Ziarno z Charsznicy zapisuje Elżbiecie – córce Jana z Zagórze 200 grzywien posagu i wiana na połowie dóbr w Charsznicy
1435	Mikołaj Ziarno z Charsznicy zastawia 40 grzywien Janowi z Janowic 3 kmieci w Tczycy
1457	Mikołaj Kwiliński z Kwiliny – pan na Charsznicy zastawia za długi 300 grzywien groszy krakowskich Mikołajowi – synowi zmarłego Pawła Łapy z Marcinowic całą część w Charsznicy. Zastaw przyjmuje Elżbieta – wdowa po Warszu z Wąwolnicy (woj. lubelskie), opiekunka Mikołaja – syna Pawła
1458	Mikołaj Kwiliński ogłasza wobec sądu, że przygotował 20 groszy czynszu z połowy wsi Charsznica dla pani Elżbiety – wdowy po Warszu z Wąwolnicy i dla Mikołaja – syna Pawła Łapy z Marcinowic, lecz nikt się nie zjawił z ich strony po odbiór tych pieniędzy
1458 -1488	Charsznica jest własnością Jakuba Ziarno z Charsznicy – brata Piotra
1459	Piotr Charsznicki – syn Mikołaja zapisany zostaje jako student Akademii Krakowskiej
1464	Mikołaj Beski z Bejsc (pow. wiśl.) kwituje Barbarę – żonę zmarłego Kwilińskiego z 20 groszy czynszu we wsi Charsznica
1468	Piotr Ziarno z Charsznicy zastawia za 64 fl.(?) Wiplarowi z Uliny część w Charsznicy
1468 -1492	Charsznica jest we władaniu Piotra Ziarno z Charsznicy – brata Jakuba i Jana
1470	Piotr Ziarno alias Ozarno z Charsznicy sprzedaje za 180 grzywien Jakubowi alias Mleczny z Polanowic całą część w Charsznicy
1470 - 1480	Wieś podzielono po połowie dla parafii w Tczycy i parafii w Uniejowie.
1470 - 1480	Charsznica graniczy z Uniejowem i Chodowem.

1470 - 1480	Połowa Charsznicy należy do Jana Kwilińskiego herbu Lis , a reszta do Ziarno z 2 braćmi .
1470 - 1480	Dziesiąty snop z połowy wsi Charsznica plebanowi w Uniejowie, a z reszty plebanowi w Tczycy.
1470 - 1492	Panem na Charsznicy jest Jan alias Ziarno – brat Piotra
1472 - 1487	Charsznica należy do Piotra Kwilińskiego z Kwiliny i Charsznicy – brata Jana Kwilińskiego
1472 - 1500	Charsznicą włada Jan Kwiliński z Charsznicy – brat Piotra Kwilińskiego
1484	Część Charsznicy należy do Klemensa Kwilińskiego z Charsznicy
1487	Z podziału dóbr między braćmi Janem i Piotrem z Kwiliny – Janowi przypadło m. Kosów i wsie Kwilina i Charsznica, a Piotr ma mu zapłacić długi , m.in. u Jana Długosza zapisane w Charsznicy i na Grabaninach. Piotr Kwiliński ma uwolnić na 5 lat bratu Janowi wieś Charsznica w powiecie ksiąskim, w przeciwnym razie da mu wwiązanie w 90 grzywnach do Faliszówki i Sadków. Piotr ma płacić daniny z Charsznicy Mikołajowi Długoszowi.
1488	Charsznica (w części ?) należy do Jakuba Mlecznego z Charsznicy
1489 - 1490	Z części Kwilińskich pobór z 8 łanów
1489 - 1498	Z części Ziarny pobór z 3 i pół łana
1498	Paweł Czarny z Witowic – żupnik krakowski ma w zastawie wieś w Charsznicy .
1488 - 1489	Pobór z 6 łanów
1500	Jan Kwiliński sprzedaje za 600 fl.(?) Pawłowi Czarnemu – żupnikowi krakowskiemu Charsznicę w powiecie ksiąskim
1509	Księgi ziemskie odnotowują Dobiesława Karsznickiego z Charsznicy
1521	Udziały na Charsznicy ma Barbara Mleczna z Charsznicy
1529	Dziesiąty snop z pewnych ról folwarków i kmiecych wartości 9 grzywien plebanowi w Tczycy, dziesiąty snop z połowy ról kmiecych wartości 10 grzywien plebanowi w Uniejowie, dziesiąty snop z ról kmiecych w Karsnicze, Tczycy i Swojczanach wart. 14 grzywien prebendzie wielkiej w kościele parafialnym w Tczycy.
1530	Pobór z części Czarnego 5 i pół łana i karczmy dorocznej. Pobór z części Mlecznego z 2 łanów.
1531	Sąd nadworny przysądza Janowi Mlecznemu z Charsznicy – synowi Stanisława Mlecznego i Ewy – córki Jana Drocheckiego przeciw Katarzynie – żonie Mikołaja Grodowskiego część w Charsznicy jako naturalnemu spadkobiercy
1543 4 kwietnia	Urodził się Mikołaj Koryciński – sekretarz królewski i żupnik krakowski, właściciel Charsznicy. Pochodził ze wsi Skrzyńki w Łęczyckiem. Był synem Mikołaja i Barbary z Oleśnickich. Cała jego rodzina wywodziła się ze średniej szlachty z Korytna w woj. sieradzkim. Mikołaj Koryciński zdobył znaczne wykształcenie, posiadał dobrą znajomość języka niemieckiego, włoskiego i łaciny. Dużo podróżował za granicą. W 1559r. wpisał się do metryki uniwersytetu w Wittenberdze. Został sekretarzem króla Zygmunta Augusta. 4 lipca 1672r. sprzedał rodzinne Skrzyńki i część wsi Malec swemu przyjacielowi Andrzejowi Fryczowi Modrzewskiemu i przeniósł się w Krakowskie, gdzie kupił i wydzierżawił kilka posiadłości, m.in. wieś Irządze od Prokopa Pieniżka i Zabierzów od konwentu zwierzynieckiego. 14 sierpnia 1575r. ożenił się z Barbarą – córką Trajana Prowany. Zbliżenie do Prowanów umożliwiło mu uzyskanie wraz z Prosperem Prowaną w 1577r. administracji żupy bocheńskiej. Jako podżupek bocheński w 1578r. gościł u siebie króla Stefana Batorego. Po 1581r. został podwojewodzim przy Mikołaju Firleju z Dąbrowicy (1581 – 1601). 11 kwietnia 1592r. przejął wraz z podskarbisem nadwornym Hiacyntem Młodziejowskim administrację żup

	<p>krakowskich (na 2 lata). Do 11 kwietnia 1694r. zmiany wprowadzone przez nich do istniejącego systemu płacowego przyczyniły się do głośnego zatargu z górnikami, w który musiała ingerować komisja sejmowa. Komisja ta w 1595r. zarzuciła administratorom niedbałość, fałszowanie zapisów w rejestrach i brak troski o urządzenia w kopalniach. Pomiędzy Korycińskim a Młodziejowskim doszło wówczas do procesu w sprawie odpowiedzialności za poniesione straty w czasie administracji żup. Mikołaj Koryciński nie odegrał znaczącej roli politycznej. W czasie bezkrólewia (po śmierci Batorego) opowiedział się za Zygmuntem, a w czasie walki stronnictw (w pierwszych latach panowania Wazy) pozostał w obozie regalistów. W aktach sądowych z lat 1592 – 1612 występuje jedynie jako sekretarz królewski. Był katolikiem, ale z racji koligacji rodzinnych i związku z rozlicznymi interesami nie stronił od różnowierców. Utrzymywał przyjaźnie z Modrzewskimi, Andrzejem Ciesielskim, Prowanami, Oleśnickimi. Znane były jego nowatorskie upodobania muzyczne i literackie. Był adresatem wielu współczesnych mu utworów (Jan Daniecki, Aleksander Sanuto, Jan Januszowski, Szymon Pistorius...). Preceptor jego synów – Andrzej Mirowski (zawdzięczał wykształcenie Korycińskiemu) dedykował mu dzieło "Theoria Ventorum" (1596), gdzie dedykację umieścił profesor Mirowskiego - Adian Romanus. Anonimowy autor "Wizerunku łaźnie pińczowskiej" nakreślił doskonale wizerunek Korycińskiego. Sam Koryciński skreślił ciekawy raptularzyk na podarowanej ojcu luteranśkiej książce Sebastiana Działkowskiego "Calendarium Historicum, conscriptum a Paulo Ebero Kitthingensi" (Vitebergae 1559). W kalendarzu tym odnotowane są ważniejsze wydarzenia dotyczące rodziny w latach 1570 – 1604.</p>
1582	<p>Mikołaj Koryciński kupuje wieś koło Żarnowca – Charsznicę i popada w długi spór graniczny z klasztorem bożogrobców miechowskich. Spór ten zakończył się w r. 1593 sprzedażą klasztorowi wsi Wrocimowic i folwarku w Raclawicach.</p>
1586	<p>W Charsznicy (Karśnicy) urodził się syn Mikołaja - Mikołaj Koryciński herbu Topór, poseł sejmowy, starosta ojcowski, kasztelan sądecki. Był trzecim z pozostałych przy życiu synem Mikołaja – żupnika krakowskiego i Barbary Prowanówny. Z ich licznego potomstwa, liczącego siedmiu synów i pięć córek, dojrzały wiek osiągnęli: Krzysztof – późniejszy kasztelan wojnicki, Andrzej – kasztelan wiślicki, Mikołaj – kasztelan sądecki i Jan – kasztelan oświęcimski. Przy życiu zostały też dwie córki: Regina, która wyszła za mąż za Jerzego Grodzińskiego i Zofia – żona Adriana Broniowskiego. Według świadectwa swego syna Stefana – późniejszego kanclerza koronnego, Mikołaj Koryciński, syn Mikołaja "począł ojczyźnie służyć w wieku lat 23 (Raptularzyk), a więc co najmniej w roku 1609. Wcześniej uzyskał niezwykle staranne wykształcenie humanistyczne. O przebiegu studiów i pierwszych próbach politycznych u boku ojca trudno wyrokować, jako że nosili to samo imię i nie zawsze można ustalić, o którym z nich mowa przed rokiem 1615. 11 grudnia 1618r. sejmik proszowicki wybrał Mikołaja Korycińskiego – syna po raz pierwszy posłem na sejm warszawski 1619r. Protestował wówczas wraz z pozostałymi posłami krakowskimi przeciw konstytucji sejmowej "o kozakach" postanawiającej pobór na wypłatę im żołdu, a obstawał jedynie za poborem na żołnierza powiatowego. Już jako starosta ojcowski posłował na sejm 1620r. i został wyznaczony deputatem do Trybunału Radomskiego. W 1621r. brał udział w walkach z Turkami pod Chocimiem. W latach następnych jako sekretarz królewski przebywał najprawdopodobniej w otoczeniu królewskim, a do działalności publicznej powrócił w roku 1626. Dostał zaszczytu marszałkowania sejmikowi proszowickiemu 14 sierpnia tegoż roku. Od tego czasu był już stałym przywódcą parlamentarnym szlachty krakowskiej. Marszałkował sejmikom w 1628, 1629, 1632, 1635. Posłował na niemal wszystkie sejmy w latach 1627 – 1637 i był delegowany do licznych komisji sejmowych (ds. rozpatrzenia sporów pogranicznych śląsko–węgierskich) w latach 1627.</p>

	<p>1629, 1633, 1637, do Trybunału Radomskiego (1628), do komisji badającej uprawnienia mennicze (1633). Jako działacz sejmowy był stronnikiem broniącym partykularnych interesów szlachty swojego województwa nie angażując się w szersze problemy polityczne. W okresie bezkrólewia (po śmierci Zygmunta III) mocno obstawał przy prawach królewiczów. Należał do gorących orędowników Władysława. We wrześniu 1632r., w czasie sejmu elekcyjnego w Warszawie odegrał dość poważną rolę. Był mianowicie deputatem do układania paktów konwentów, a 21 października postował od królewicza do stanów i zabierał głos w imieniu nowo wybranego Władysława IV (należał do jego pocztu dworzan pokojowych) wzywając szlachtę do podjęcia uchwał dla zabezpieczenia obrony państwa. Na sejm koronacyjny do Krakowa przybył z własnym pocztem i podpisał akt potwierdzenia praw przez króla. W 1634r. został wybrany na komisarza wojennego przy osobie królewskiej w związku z ogłoszonym pospolitym ruszeniem pod Kamieniec Podolski. 18 października 1636r. został chorążym krakowskim, a w czasie sejmu nadzwyczajnym. Czerwiec 1637r. przyniósł mu kasztelanię sądecką. Jako starosta ojcowski wykazał Koryciński duże staranie o powierzony jego pieczy zamek obronny, który objął w bardzo złym stanie. O zwrot sum wyłożonych na restaurację zamku upomniały się w imieniu Korycińskiego sejmiki krakowskie w latach 1628 i 1630, ale dopiero sejm 1633r. uchwalił wysłanie do Ojcowca rewizorów dla oszacowania nakładów starosty. Dobra starostwa ojcowskiego stanowiły trzon majątku Korycińskiego. W 1633r. doszło tam do ostrych wystąpień chłopów (Bębło, Jerzmanowice, Smarzewice i Wielka Wieś). Interweniował Władysław IV. Koryciński dzierżył również królewską wieś Jodłowa w powiecie bieckim. Z działu rodzinnego (po śmierci ojca) przypadła mu Charsznica, w której głównie przebywał i gdzie utrzymywał dość okazały dwór. Posiadał również kamienicę w Krakowie.</p> <p>Towarzyski, cieszący się dużą popularnością wśród okolicznej szlachty (być może bywalec Babina) i blisko związany z dworem królewskim, reprezentował Koryciński typ światłego ziemianina, chętnie szukającego towarzystwa ludzi pióra. Podobnie, jak pozostali członkowie jego rodziny, zdradzał zainteresowania literackie. W 1604r. wydał w Krakowie "Threny na pogrzeb sławnej pamięci Jmci Pani Barbary Korycińskiej". Zaprzyjaźniony ze sławnym dworzaninem Piotrem Smolikiem pisał na jego cześć epigramy. Był dwukrotnie żonaty. Jego ślub z Barbarą Pukarzewską w 1609r. opiewał dworski poeta Jan Daniecki w "Thalassio". Z małżeństwa tego mieli Korycińscy syna Mikołaja Ferdynanda – starostę ojcowskiego, od 1649r. kasztelana bieckiego, drugiego syna Stefana – kasztelana sądeckiego i córkę Barbarę zamężną za Janem Adamem ze Żmigrodu Stadnickim.</p> <p>Drugie małżeństwo zawarte w 1631r. z Magdaleną z Biało-brzeskich, wdową po Marcinie Stadnickim – kasztelanie sanockim, było bezdzietne. Koryciński zmarł w Krakowie we własnej kamienicy 14 grudnia 1637r. Pochowano go uroczyście w kościele Św. Szczepana w rodzinnej kaplicy.</p>
1593	Charsznica należy do Mikołaja Korycińskiego – żupnika krakowskiego
1598	Połowa wsi należy do parafii w Uniejowie , druga połowa do parafii w Tczycy
1783	Połowa Charsznicy z dworem, część wsi z karczmą, browarem i młynkiem pustym jest własnością ks. Wodzickiego – opata mogińskiego
1783	Charsznica jest własnością ks. Wodzickiego – opata mogińskiego
1789	W Charsznicy jest dwór, karczma, browar, 33 chałupy, 1 gospodarstwo, 5 bez gruntu
1789 - 1790	Charsznica należy do Franciszka Ksawerego Puszeta - starosty zawichojskiego
1790	Charsznica z przyległościami liczy 27 dymów (dwór z folwarkiem, karczma, browar, 4 dymy kmiece, 20 zagrodników)
1791	Charsznica ma dwóch właścicieli:

	<p>Ksawerego Puszcza (dwór szlachecki, kaplica prywatna, browar, austeria, 20 dymów kmiecych)</p> <p>Ignacego Bobrowskiego – cześnika oświęcimskiego (2 chałupy kmieci, 1 półrolny, 6 zagrodników)</p> <p>Żydzi z austerji i browaru należą do kahału w Wodzisławiu</p>
1827	Charsznica liczy 24 dymów i 345 mieszkań kmiecych
1832	Majątność należy do Jana hrabiego Ledóchowskiego
1874	<p>Dobra charsznickie obejmują morg 120, drogi i place zajmują 33, wody 2, w Ludwinowie ornej ziemi morg 122, nieużytków różnych 7. Zabudowań dworskich drewnianych w Charsznicy 26, w Ludwinowie 3.</p> <p>W Charsznicy ziemia przeważnie pszenna, w Ludwinowie żytnia.</p> <p>Do włościan w Charsznicy należy dymów 66, ziemi morg 491, w Dąbówcu dymów 5, ziemi morg 78.</p>
1880	<p>Charsznica liczy 62 dymy, 470 mieszkań kmiecych i 492 morgi ziemi włościańskiej.</p> <p>Rozległość ogólna dóbr z folwarkiem Ludwinów morg 1371, w tem na folwarku w Charsznicy lub Kasznicy pod pługiem morg 455, łąk i pastwisk 68</p>
1885 styczeń	<p>Otwarcie linii kolei Iwanogrodzko – Dąbrowskiej i lokacja stacji kolejowej Miechów Charsznica. Pomysł zrodził się z inicjatywy potentata Jana Gottliba Blocha przy wsparciu resortu komunikacji i finansów. Nad całością czuwało Ministerstwo Wojny. Głównym specjalistą był Włoch Forradini, a całością robót zarządzał naczelnik dystansowy B. Rupniewski.</p> <p><i>W latach wcześniejszych sieć dróg bitych i kolei wokół Charsznicy była niezwykle rzadka. Wynikało to z polityki carskiego zaborcy, który celowo ich nie budował w 100-kilometrowym pasie granicznym, izolując Kongresówkę od Galicji.</i></p>
1916	Uruchomiono kolejkę wąskotorową z Kazimierzy Wielkiej przez Miechów do Charsznicy
1919	Józef Karbowski – nadzorca drogowy kolei poddaje projekt założenia w Charsznicy szkoły
1920	Czteroklasowej szkole przydzielono siły nauczycielskie w osobach: Jana Nowaka jako kierownika, Franciszka Żmudy , Edwarda Gromnego , pani Gruszczyńskiej i Józefa Grzanki
1921	W szkole otwarto oddział V, a w latach kolejnych VI i VII
1925/26	Rok szkolny w siedmioklasowej szkole w Charsznicy przy ul. Kolejowej rozpoczęło 488 uczniów z 9 nauczycielami
1926 21 listopada	<p>Pod przewodnictwem sołtysa wsi Charsznica – Michała Maja podjęto uchwałę tyczącą budowy szkoły powszechnej na terenie gruntu przydzielonego z majątku Chodów. Powołano komitet budowy: Antoni Malatyński ze stacji Miechów, Franciszek Gajda z Charsznicy, Michał Jesień z Witówki Tczyckiej, Franciszek Dentura ze stacji Miechów, Feliks Dzieciół z Chodowa, Józef Pajda z Chodowa, Jan Cegła z Chodowa, Stanisław Konieczny, Jan Pypno, Andrzej Sitko z Szarkówki, p. Szlezyn gier ze stacji Miechów, Józef Moskwa z Chodowca, Franciszek Mucha z Szarkówki</p>
1928	<p>Charsznica administracyjnie należy do gminy w Tczycy, powiat miechowski. Liczy 1568 mieszkańców. Sąd pokojowy w Miechowie, sąd okręgowy w Kielcach. Ma pocztę, stację kolejową Miechów – Charsznica i rozwinięty przemysł:</p> <p>gorzelnia, fabryka wódek i likierów – Zagrodzki S. i Malatyński A.</p> <p>fabryka wyrobów cementowych - Chełmiński Ant. i Ska</p> <p>fabryka wyrobów żelaznych – Goldkorn B.</p> <p>apteki – Ejserman St.</p> <p>materiały budowlane – Świątek R.</p> <p>cukier – Ehrenrajch J.</p> <p>domy handlowe – Chełmiński A. i Ucht A.</p> <p>ekspedytorzy – Gertler J., Graicar M., Szlezyn gier A.</p>

	<p>młyny – "Polonja" – własność Grajcar M. nafta – Grajcar M. – "Oleum" Sp. z o.o. oddz. nasiona – Szladowski H. opał – Gertler J. różne towary – Szlezynwier A. wyszynk trunków – Bielecki S., Szymańska M. zboże – Grajcar S., Polski W.</p>
1928 wiosna	W Kuratorium zatwierdzono plany budowy szkoły architekta powiatowego Żarzyckiego przeznaczając 15 tys. zł tytułem zasiłku. Kosztorys opiewał na kwotę 290 tys. zł
1929 21 lipca	Ks. Eugeniusz Wojtaszewski dokonuje poświęcenia kamienia węgielnego pod budowę szkoły. Prace budowlane nadzoruje i finansowo wspiera miejscowy potentat finansowy i przedsiębiorca Antoni Malatyński . Prace inwestycyjne trwały do roku 1933. W 1935r. oddano do użytku jeszcze 5 sal lekcyjnych
1931	W Charsznicy mieściła się przetwórnia owocowa i kwaszarnia kapusty. Działała spółdzielnia założona przez rolników. Czynna była odlewnia żeliwa. Dość liczni byli rzeźnicy i masarze
1931 9 grudnia	Według spisu powszechnego na 1 km kwadratowy na ziemiach charsznickich przypada średnio 114 osób
1939 - 1945	W rejonie Charsznicy działał specjalny oddział Ludowej Służby Bezpieczeństwa "Wysoka" : dowódca plut. Bolesław Bijak "Wykos" z Witowic Dworu, Antoni Garus "Wiśniówka", Wojciech Wołkowski "Pracusz" z Ciszowic, Bolesław Bijak s.Jana, Włodzimierz Barski, Józef Micyk "Siewnicki" z Szarkówki, Józef Król "Dięcioł", Adolf Raj "Sowa" z Uniejowa Kolonii, Wincenty Nowak "Muzykant", Stanisław Perzyński "Królak" z Witowic. Oddział korzystał z pomocy patrolu sanitarnego Zielonego Krzyża z oddziału partyzanckiego Batalionów Chłopskich "Beniowskiego"
1995	Zrealizowano kompleksową telefonizację Gminy Charsznica. Położono ok. 28,8 klś światłowodów i ok. 1857 km/p sieci rozdzielczej. Założono 6 central DGT. Przyłączono 555 abonentów.
1997 19 października	Rada Gminy w Charsznicy uchwałą Nr XXI/164/97 ustanowiła herb Gminy Charsznica wzorowany na herbie Korycińskich i krzyżu Bożogrobców.
1997 - 2001	Wyremontowano i oddano większość dróg
1998 27 września	Charsznica ogłasza się samowładczo Kapuścianą Stolicą Polski . Tytułu nikt nie zakwestionował. Co roku obierana jest nowa Kapuściana Para Królewska z pośród przodujących rolników uprawiających warzywa kapustne. Kapuściane pola zajmują powierzchnię ponad 2,5 tys. hektarów. Uprawia się tu ok. 10% całej polskiej kapusty. Około 10 tys. ton tego warzywa trafia do przechowalni i bezpośredniego spożycia, a ok. 170 tys. ton przeznaczają się do kiszenia w rodzinnych przetwórniach. Każda z nich przerabia rocznie 50 – 300 ton kwaszonek.
1999 4 lipca	Oddano do użytku nowoczesną i przestronną wielofunkcyjną remizę strażacką przy ul. Kolejowej
1999 19 września	Marszałek Województwa Małopolskiego – Marek Nawara, starosta miechowski – Zygmunt Szopa i wójt Gminy w Charsznicy – Jan Żebrak obejmują honorowy patronat nad odbywającymi się I Dożynkami Województwa Małopolskiego połączonymi z V edycją Charsznickich Dni Kapusty
2000 IV/X	W związku z pozyskaniem środków finansowych z programu Unii Europejskiej Phare – INRED przystąpiono do realizacji I i II etapu gazyfikacji dla Chodowa, M. Charsznicy i Ciszowic (31 km sieci dla 347 gospodarstw)
2001 8 października	Zakończono budowę najnowocześniejszej w powiecie hali sportowej. Charsznicka hala sportowa przy ul. Mickiewicza o wymiarach 36x19x40m posiada salę treningową i widownie na ponad 300 osób, węzeł sanitarny z

	natryskami i zaplecze z przebieralnią. Planowana jest siłownia. Salę oddano do użytku w lutym 2001r. Od tej pory corocznie w lutym odbywają się Charsznickie Dni Sportu.
2004 Czerwiec	Urząd Gminy w Charsznicy wprowadził zmiany w nazewnictwie trzech miejscowości położonych na terenie gminy. Zmiany te dotyczą miejscowości: Charsznica, Charsznica Wieś, Podlesice I. Zgodnie z obowiązującym nazewnictwem nazw miejscowości przyjętych przez Główny Urząd Statystyczny nazwy te winny brzmieć kolejno: Miechów-Charsznica, Charsznica, Podlesice.

Autor tekstu: Beata Badoń - Kowalczyk